

2. Шашков С. В. Становлення існуючої моделі ринку електричної енергії в Україні. Вісник Львівського торговельно-економічного університету. Економічні науки. 2024. № 75. С. 134-139.

3. Сафончик О. І. Правове регулювання договору купівлі-продажу електроенергії за законодавством України. Правові новели. 2023. № 21. С. 107-113.

4. Про ринок електричної енергії. Офіційний вебпортал парламенту України. Published 2017. Accessed September 1, 2024. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2019-19#Text>

5. Пудичева Г. О. Структура енергетичних ланцюгів постачання в Україні. Таврійський науковий вісник. Серія: Економіка. 2021. Вип. 5. С. 72-81.

УДК 347.78

DOI: 10.32751/2617-5967-2024-02-25

Стадник О.І.

*студент Національного університету
«Києво-Могилянська академія»*

ПУБЛІЧНІ ЛІЦЕНЗІЇ В ЦИФРОВОМУ СЕРЕДОВИЩІ: ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНСЬКОМУ ПРАВІ

Стаття присвячена аналізу правового регулювання публічних ліцензій в Україні, таких як Creative Commons, GNU General Public License та Apache Public License, які активно використовуються для регулювання доступу до об'єктів авторського права в цифровому середовищі. У статті розглядаються особливості та правова природа публічних ліцензій, а також основні труднощі, що виникають при їх імплементації в українське законодавство. Акцентується увага на тому, що існуючі законодавчі акти, зокрема Закон України «Про авторське право і суміжні права» та положення Цивільного кодексу України, не враховують специфіки публічних ліцензій, що ускладнює їх застосування на практиці.

У статті також аналізуються можливі шляхи врегулювання цих правовідносин за допомогою аналогії з авторськими договорами та ліцензійними договорами, а також розглядаються правові перешкоди, які можуть виникнути при такому підході. Автор робить висновок про необхідність перегляду та адаптації українських нормативно-правових актів для більш адекватного регулювання публічних ліцензій, а також можливість розробки нових законодавчих підходів, які б краще враховували специфіку електронного розповсюдження об'єктів авторського права і сприяли б їх ефективному використанню в Україні.

Ключові слова: публічні ліцензії, Creative Commons, GNU General Public License, Apache Public License, авторське право, цивільне право, електронне середовище, правове регулювання, Україна, цифровізація, електронна комерція.

The article is devoted to the analysis of the legal regulation of public licenses in Ukraine, such as Creative Commons, GNU General Public License, and Apache Public License, which are actively used to regulate access to copyright objects in the digital environment. The article examines the characteristics and legal nature of public licenses, as well as the main challenges that arise during their implementation in Ukrainian legislation. Attention is drawn to the fact that the existing legislative acts, particularly the Law of Ukraine "On Copyright and Related Rights" and

the provisions of the Civil Code of Ukraine, do not take into account the specifics of public licenses, complicating their practical application.

The article also analyzes possible ways to regulate these legal relations through analogies with copyright agreements and licensing agreements, as well as the legal obstacles that may arise with such an approach. The author concludes on the necessity of reviewing and adapting Ukrainian legal acts to better regulate public licenses, as well as the potential for developing new legislative approaches that would better consider the specifics of electronic distribution of copyright objects and promote their effective use in Ukraine.

Keywords: public licenses, Creative Commons, GNU General Public License, Apache Public License, copyright, civil law, digital environment, legal regulation, Ukraine, digitalization, e-commerce.

Публічні ліцензії охоплюють значну кількість різноманітних об'єктів, наприклад, GNU General Public License використовується для операційної системи Android. Важливим свідченням значущості публічних ліцензій для України є те, що вона стала четвертою країною у світі, де було офіційно перекладено ліцензії Creative Commons, що підтверджує зростаюче визнання і застосування цих ліцензій у національній правовій системі та суспільстві [1].

У 2019 році Кабінет Міністрів України зробив важливий крок у напрямку відкритості та доступності публічної інформації, ухваливши Постанову № 493, якою рекомендовано використовувати ліцензію Creative Commons Attribution 4.0 International для розповсюдження вмісту офіційних веб-сайтів органів виконавчої влади. Це рішення підкреслює прагнення України до впровадження міжнародних стандартів у сфері відкритих даних та сприяє вільному доступу громадськості до державної інформації, забезпечуючи її повторне використання з дотриманням авторських прав [2]. Аналіз веб-сайтів органів державної влади України свідчить про активне впровадження рекомендацій Постанови Кабінету Міністрів щодо використання ліцензій Creative Commons. Зокрема, веб-сайти Верховної Ради та Кабінету Міністрів України використовують ліцензію CC BY, тоді як сайт Президента України застосовує ліцензію CC BY-NC-ND. Це підтверджує визнання та широке застосування публічних ліцензій, включаючи Creative Commons, у практиці державного управління в Україні, сприяючи відкритості та доступності публічної інформації для громадськості [3,4,5]. Тобто, ліцензії Creative Commons та публічні ліцензії в цілому є визнаними в Україні та широко застосовуються на практиці.

Незважаючи на активне використання публічних ліцензій, правове регулювання та розуміння цих ліцензій в Україні залишається на досить низькому рівні. Це частково пояснюється тим, що публічні ліцензії здебільшого базуються на принципах загального права, які не завжди відповідають особливостям української правової системи. Така ситуація ускладнює розробку та впровадження відповідного нормативно-правового регулювання, необхідного для ефективного застосування публічних ліцензій в Україні.

Оскільки публічні ліцензії зазвичай регулюються національним законодавством про авторське право, доцільно почати аналіз правового регулювання в Україні з положень Закону України «Про авторське право та суміжні права». Важливо також звернути увагу на норми Цивільного кодексу України у попередній редакції, що стосуються регулювання авторських прав. Такий підхід дозволить краще зрозуміти правові основи та особливості регулювання публічних ліцензій в Україні, враховуючи специфіку національної правової

системи.

Закон України «Про авторське право і суміжні права» № 3792-ХІІ встановлював, що автору або іншій особі, яка має авторське право, належить виключне право надавати дозвіл на використання твору лише через авторський договір. Цей закон визначав авторський договір як єдину правову підставу для використання твору третіми особами, за винятком окремих випадків. Однак, Закон № 3792-ХІІ не містив жодної прямої згадки про публічні ліцензії та не передбачав норм, які можна було б застосувати до них за аналогією. Це свідчить про обмежену правову базу для регулювання публічних ліцензій в Україні на момент дії цього закону [6].

Авторський договір передбачав передачу авторських майнових прав іншій особі на визначених умовах, і в умовах відсутності іншого регулювання публічних ліцензій в Україні намагалися врегулювати через норми, що стосуються авторських договорів. Це стало вимушеним кроком, оскільки Закон № 3792-ХІІ не містив інших інститутів, подібних до публічних ліцензій, а учасники правовідносин та їхній зміст були найбільш близькими до регулювання через авторський договір. Однак, застосування цих норм до публічних ліцензій було пов'язане зі значними правовими перешкодами, що ускладнювало їх ефективне використання в українському правовому полі.

Проведення аналогій між публічними ліцензіями та авторським договором про передачу невиключного права на використання твору було обґрунтованим, оскільки цей тип договору дозволяв автору надавати іншій особі право на використання твору в певний спосіб і в межах, встановлених умовами договору, зберігаючи при цьому право на власне використання твору та можливість передавати невиключні права іншим особам. Така модель відповідала принципу невиключності, що є характерною ознакою публічних ліцензій, і допомагала знайти юридичну основу для їх застосування в умовах недостатньої правової регламентації.

Аналогія з авторським договором про передачу невиключного права могла б спростити застосування публічних ліцензій в Україні, оскільки автор обирав спосіб та межі використання твору згідно з обраною ліцензією, зберігаючи право на передачу прав іншим особам у майбутньому. З точки зору українського законодавства такі відносини вважалися б врегульованими авторським договором, що створювало видимість правової визначеності щодо використання творів на основі публічних ліцензій, незважаючи на відсутність спеціальних норм для їх регулювання.

Закон України № 3792-ХІІ встановлював імперативну вимогу щодо письмової форми договорів, пов'язаних з авторськими правами, за винятком договорів про використання творів у періодичних виданнях, які могли укладатися усно. Це створювало суттєві труднощі для застосування публічних ліцензій, оскільки такі ліцензії зазвичай набувають чинності через конклюдентні дії користувача, що суперечило вимозі письмової форми, передбаченій українським законодавством. Відповідно, відсутність відповідності між формою правовідносин за публічними ліцензіями та вимогами Закону обмежувала їх ефективне застосування в правовій системі України [7].

Оскільки об'єкти авторського та суміжних прав, ліцензовані за публічними ліцензіями, переважно поширюються через Інтернет і існують в електронному вигляді, виникає потреба звернутися до загальних положень Цивільного кодексу України щодо форм укладення договорів та вираження згоди. Це особливо актуально, зважаючи на те, що публічні ліцензії часто вступають у дію через конклюдентні дії, а не письмову форму, яка

вимагалася Законом № 3792-ХІІ. Таким чином, звернення до положень Цивільного кодексу дозволить краще врахувати специфіку сучасних електронних правовідносин і знайти правові механізми для ефективного застосування публічних ліцензій в Україні.

Цивільний кодекс України та Закон «Про електронну комерцію» № 675-VIII надають правову основу для укладення договорів через електронні засоби, що може застосовуватися до публічних ліцензій. Відповідно до Цивільного кодексу, акцепт пропозиції укласти договір має бути повним і безумовним, а також може бути підтверджений діями, що відповідають умовам договору. Закон № 675-VIII передбачає можливість укладання електронних договорів шляхом розміщення пропозиції в Інтернеті, що спрощує процес та не вимагає додаткових зусиль від сторін. Це дозволяє враховувати специфіку електронного розповсюдження об'єктів авторського права та забезпечити їх правове регулювання на основі публічних ліцензій в українському законодавстві [8]. Так, Закон № 675-VIII допускає:

а) оферту у вигляді розміщення пропозиції у мережі Інтернет, в тому числі з перенаправленням до іншого електронного документа, а також

б) акцепт у вигляді «вчинення дій, що вважаються прийняттям пропозиції укласти електронний договір, якщо зміст таких дій чітко роз'яснено в інформаційній системі, в якій розміщено таку пропозицію, і ці роз'яснення логічно пов'язані з нею» [9]. Такий механізм в період до 1 січня 2023 року був максимально наближеним до механізму публічних ліцензій.

Накладаючи ці норми на випадки використання ліцензій, правовідносини мали б такий вигляд, покроково:

Приклад 1. Поширення зображення на умовах Creative Commons

1. Автор зображення поширює його на певній інтернет-сторінці (наприклад, Flickr), зазначивши, що до неї застосовано ліцензію Creative Commons, та/або розмістивши в описі зображення гіперпосилання на електронний документ застосованої ліцензії (оферта);

2. Охочий використати зображення користувач мережі Інтернет ознайомиться з умовами ліцензії Creative Commons, та використає твір відповідно до таких умов, також зазначивши інформацію про ліцензію Creative Commons та/або розмістивши гіперпосилання на електронний документ такої ліцензії (акцепт).

Приклад 2. Поширення програмного забезпечення

1. Автор програмного забезпечення поширює його на певній інтернет-сторінці (наприклад, GitHub), залишаючи за визначеним місцезнаходженням у теці програмного забезпечення повідомлення, що до такого програмного забезпечення застосовується ліцензія Apache Public License (оферта);

2. Користувач, який бажає використати програмне забезпечення з комерційною метою, завантажує розміщене програмне забезпечення та вносить в нього зміни, об'єднує з власним кодом, тестує, фіналізує програмне забезпечення та пропонує на продаж, надаючи власну гарантію (акцепт).

На перший погляд положення Закону № 675-VIII начебто забезпечують сторонам можливість застосувати до відносин за публічними ліцензіями норми, які регулюють авторський договір, принаймні у частині вимог до форми договору. Водночас, визначити в кожному з прикладів, яка саме дія користувача є акцептом, доволі складно.

Зміст дій користувача, які становлять акцепт повинен бути «чітко роз'ясненим», однак як у випадку з Creative Commons, так і у випадку з Apache Public License текст ліцензії не

містить чіткої вказівки на дії ліцензіата, які вважаються акцептом. Гіпотетично, акцептом може бути сам факт ознайомлення з ліцензією, або розміщеним повідомленням про неї, або початок використання ліцензованого об'єкта. Тобто, у такому випадку складно встановити сам момент виникнення юридичних наслідків для автора та користувача.

Однак, перелік істотних умов авторського договору, визначений Законом № 3792-ХІІ, становить значно складнішу проблему. Це зумовлено тим, що однією з істотних умов авторського договору визначено розмір і порядок виплати авторської винагороди. Більше того, Закон визначає, що ставки авторської винагороди не можуть бути нижчими мінімальних ставок, які визначає Кабінет Міністрів України [10].

Публічні ліцензії здебільшого є неоплачуваними. Наприклад, Apache Public License, GNU General Public License є повністю неоплачуваними – їхні положення передбачають, що автори не можуть отримувати жодних платежів, авторських платежів (роялті) за цими ліцензіями. На противагу, ліцензії Creative Commons також передбачають, що автор не може отримати авторські платежі (роялті) за цими ліцензіями, однак може їх отримувати поза ліцензіями, як вже було згадано.

Такі особливості публічних ліцензій унеможливають існування такої істотної умови, а отже, призводить до неукладеності договору.

Тобто, за гіпотетичного сценарію, коли сторони врегульовують правовідносини за публічними ліцензіями за аналогією з авторським договором, виникають два варіанти несприятливих правових наслідків для них. Як у випадку з Creative Commons, так і у випадку з ліцензіями відкритого програмного забезпечення:

- а) «авторський договір» вважатиметься неукладеним, та не породжує жодних правових наслідків; або
- б) сторони вимушено обумовлять розмір, порядок і строки виплати плати за використання ліцензованого матеріалу.

У першому випадку сторони завжди можуть покладатися на добросовісну поведінку контрагента, та власними діями намагатися легітимізувати правовідносини за договором. Втім, у разі виникнення будь-яких спорів між сторонами, а також третіми особами, з точки зору українського законодавства, публічні ліцензії все ж залишатимуться неукладеними договорами.

Натомість, у другому випадку, хоча відбудеться узгодження правовідносин з нормами українського законодавства, такий авторський договір втратить природу публічної ліцензії. При цьому, відбудеться не лише абстрактна зміна сутності.

Для всіх трьох згаданих публічних ліцензій застосовуватимуться схожі правові наслідки у разі внесення змін. Так, згідно з офіційною політикою щодо внесення змін до ліцензій, сторони втраять право використовувати найменування та позначення GNU General Public License, Apache Public License або Creative Commons [11, 12, 13]. З огляду на спосіб, за яким сторони вступають в правовідносини за такими ліцензіями, утворюється парадоксальна ситуація – навіть маючи намір на врегулювання відносин за тією чи іншою ліцензією, сторони унеможливають реалізацію такого наміру з моменту внесення змін про авторську винагороду. З технічної точки зору, у такій ситуації унеможливується правомірна оферта, яка зазвичай має вигляд оприлюднення ліцензованого твору та повідомленням на зразок «Матеріал доступний за ліцензією [найменування ліцензії]», розміщенням копії ліцензії або її логотипу тощо.

Ситуація, яка складається, є настільки нелогічною, що для сторін раціональнішим є

укладення авторського договору, врегульованого законодавством України, а не використання публічної ліцензії. Однак, це не відповідатиме потребам та практиці сторін.

Більше того, за таких умов оптимальнішим є перший описаний сценарій – без узгодження з положеннями статті 33 Закону № 3792-ХІІ та з ризиком визнання «авторського договору» неукладеним. Адже, за такої поведінки, сторони у гіршому випадку суттєво погіршують своє правове становище у разі виникнення спору. Натомість, якщо сторони передбачать оплачуваність у тексті будь-якої публічної ліцензії, та декларуватимуть її використання, їхні дії будуть цивільним правопорушенням – а саме використанням торгових марок ліцензій всупереч умовам такого використання.

Отже, застосування законодавчих положень, які регулюють авторський договір, до публічних ліцензій несе ризики для сторін, та не відповідає їхнім потребам. Відповідно, доречним може бути інший спосіб врегулювання.

За Законом № 3792-ХІІ, винятком з використання твору на підставі авторського договору є вільне використання твору із зазначенням імені автора, яке охоплює:

- а) вільне відтворення бібліотеками та архівами;
- б) вільне відтворення для навчання;
- в) вільне копіювання, модифікація та декомпіляція комп'ютерних програм; а також
- г) вільне відтворення у особистих цілях.

Перелічені категорії є більш відповідними американській концепції «fair use» та концепції країн загального права «fair dealing», зокрема таким їх проявам, як відтворення для навчання чи дослідження [14, 15]. Обидві концепції визначають коло випадків вільного використання творів, які не потребують згоди автора, та не вважаються порушенням авторського права. Вони не є тотожними публічним ліцензіям, позаяк вважаються винятками з авторського права (англ. «copyright exceptions»).

На відміну від зазначених концепцій, а також інституту вільного використання за Законом № 3792-ХІІ, застосування публічних ліцензій прямо залежить від волевиявлення автора твору, та не належить до винятків з авторського права за своєю сутністю. Відтак, застосувати регулювання вільного використання до публічних ліцензій недоречно.

З огляду на відсутність законодавчих механізмів, які б ефективно врегулювали публічні ліцензії у галузевому законодавстві, варто проаналізувати застосування загальних положень Цивільного кодексу України, які регулюють ліцензії у сфері права інтелектуальної власності.

Відповідно до статті 1108 Цивільного кодексу України в редакції до прийняття Закону України «Про авторське право та суміжні права» № 2811-ІХ від 01.12.2022, ліцензіар міг надати іншій особі (ліцензіату) письмове повноваження, яке б давало право на використання об'єкта права інтелектуальної власності в певній обмеженій сфері. При цьому, ліцензія могла бути оформлена як окремий документ, так і бути частиною ліцензійного договору.

За своєю природою, ліцензія як окремий документ є одностороннім правочином, подібно до довіреності, адже вона лише є виявом наміру ліцензіара надати іншій особі повноваження на використання об'єкта інтелектуальної власності в обсязі, визначеному ліцензією. Водночас, публічні ліцензії передбачають права та обов'язки як для ліцензіата, так і для ліцензіара – наприклад, вже згадану відмову ліцензіара від авторської винагороди (роялті), чи відмову від патетних прав у випадках GNU General Public License та Apache Public License.

Зважаючи на це, публічні ліцензії у розумінні українського законодавства гіпотетично радше могли мати характер ліцензійного договору, врегульованого положеннями Цивільного кодексу України. Однак, хоча стаття 1109 Цивільного кодексу України доволі якісно врегульовувала ліцензійні договори, її норми були несумісними з публічними ліцензіями з тих же причин, які унеможлилювали застосування норм про авторські договори.

Знову ж таки, серед істотних умов ліцензійного договору за статтею 1109 Цивільного кодексу України – розмір, порядок і строки виплати плати за використання об'єкта права інтелектуальної власності. Зважаючи на те, що публічні ліцензії є неоплачуваними, норма статті 1109 Цивільного кодексу України не може бути виконаною, що призводитиме до неукладеності ліцензійного договору. Отже, реалізовуватиметься дилемний сценарій, аналогічний викладеному щодо авторського договору – або договір вважатиметься неукладеним, або сторони унеможливлять правомірну реалізацію наміру на використання певної публічної ліцензії внесенням змін до її умов.

З огляду на викладене, врегулювання відносин за публічними ліцензіями нормами статті 1109 Цивільного кодексу України не відповідає природі цих ліцензій та може спричиняти негативні правові наслідки для ліцензіара та ліцензіата. Відтак, існує потреба у більш оптимальному засобі регулювання.

Позаяк за Цивільним кодексом України ліцензія (ліцензійний договір) не є виключними способами врегулювати розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності, можливою альтернативою міг бути передбачений статтею 1107 Цивільного кодексу України «інший договір щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності».

На перший погляд, таке широке формулювання мало б уможливити віднесення публічними ліцензіями до такої категорії, і застосувати релевантні положення Цивільного кодексу України. Однак, детальніше дослідження виявляє недоліки і цього способу врегулювання відносин.

Справа в тому, що доктринально до такої категорії договорів можна віднести договір комерційної концесії, договір на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт, договір про розподіл прав на службові об'єкти інтелектуальної власності, а також інші договори [15]. Вочевидь, жоден з перелічених поіменованих договорів не є придатним правовим інструментом для врегулювання відносин за публічними ліцензіями, адже вони призначені для регулювання досить специфічних правовідносин щодо майнових прав інтелектуальної власності. Зрештою, вимоги законодавства щодо перелічених договорів є навіть жорсткішими (наприклад, нікчемність у разі недодержання письмової форми), що є несумісним з природою публічних ліцензій.

Отже, до застосування залишається лише визнання публічних ліцензій непоіменованим договором щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності. Однак, це не забезпечує належної визначеності у застосуванні положень щодо укладення та оплачуваності до публічних ліцензій, а також не усуває ризику визнання відносин між сторонами авторським договором.

Міністерство економічного розвитку і торгівлі України у своїх Рекомендаціях щодо застосування вільних публічних ліцензій на використання об'єктів авторського права і суміжних прав вказує, що вільна публічна ліцензія має ознаки загальнодоступного договору

приєднання, який надає особі, яка приєдналася до такого договору, безоплатний дозвіл на використання об'єкта авторського права та (або) суміжних прав певними способами на умовах, визначених ліцензією [16]. Проте, ці Рекомендації не можна розглядати як засіб врегулювання публічних ліцензій, адже вони мають консультативний характер та не адресують перелічені проблеми.

Висновок. Публічні ліцензії, такі як Creative Commons, GNU General Public License та Apache Public License, набули значного поширення в Україні та використовуються для регулювання доступу до об'єктів авторського права в електронному середовищі. Однак, попри їхню популярність, правове регулювання публічних ліцензій в Україні залишається складним через невідповідність між їхньою природою і національним законодавством, зокрема Законом України «Про авторське право і суміжні права» та положеннями Цивільного кодексу України. Спроби застосування до публічних ліцензій норм про авторські договори або ліцензійні договори часто стикаються з юридичними перешкодами, оскільки ці норми передбачають обов'язкові вимоги, несумісні з природою публічних ліцензій, такі як письмова форма договору та оплачуваність.

Відсутність відповідного правового регулювання ускладнює ефективне використання публічних ліцензій і породжує ризики для сторін, які бажають їх застосувати. Це вказує на необхідність перегляду та адаптації національних нормативно-правових актів з урахуванням специфіки публічних ліцензій, а також на можливість розробки нових підходів до регулювання цих правовідносин в Україні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Закон України «Про авторське право і суміжні права» від 23.12.1993 № 3792-XII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3792-12#Text>
2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15/ed20221010#Text>
3. Закон України «Про електронну комерцію» від 03.09.2015 № 675-VIII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/675-19#Text>
4. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження мінімальних ставок винагороди (роялті) за використання об'єктів авторського права і суміжних прав» від 18 січня 2003 року № 72 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/72-2003-%D0%BF#Text>
5. GNU Operating System - Can I modify the GPL and make a modified license? URL: <https://www.gnu.org/licenses/gpl-faq.html#ModifyGPL>
6. Apache Software Foundation - May I Re-Use (and Modify) the Apache License 2.0 Itself? URL: <https://www.apache.org/foundation/license-faq.html#mod-license>
7. Creative Commons – Policies – License Modification URL: <https://creativecommons.org/policies/>
8. U.S. Copyright Office Fair Use Index URL: <https://www.copyright.gov/fair-use/>
9. What is fair dealing and how does it relate to copyright? URL: <https://uwaterloo.ca/copyright-at-waterloo/faq-1-5>
10. Науково-практичний коментар до статті 1107 Цивільного кодексу України URL: <https://ips.ligazakon.net/document/KK000638>
11. Рекомендації щодо застосування вільних публічних ліцензій на використання об'єктів авторського права і суміжних прав URL: <https://me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=805c49ed-9f0d-4cb2-b7c4->

[8befb54c8b6f&title=RekomendatsiiSchodoZastosuvanniaVilnikhPublichnikhLitsenziiNaVikoris
tanniaObktivAvtorskogoPravaISumizhnikhPrav](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2811-20#Text)

12. Закон України «Про авторське право та суміжні права» від 01.12.2022 № 2811-IX URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2811-20#Text>

13. OLG Köln, Urteil vom 31.10.2014 - 6 U 60/14 URL: https://medien-internet-und-recht.de/volltext.php?mir_dok_id=2656

14. Empfehlungen der Deutschen Nationalbibliothek zur Verwendung der Creative Commons Lizenzen URL: <https://d-nb.info/1141694298/34>

15. OLG Karlsruhe 27.01.2021 – 6 U 60/20 URL: <https://www.junit.de/2020/wp-content/uploads/OLG-Karlsruhe-Urteil-2.pdf>

16. Alice Corp. v. CLS Bank International, 573 U.S. 208 (2014) URL: <https://supreme.justia.com/cases/federal/us/573/208/>